

- I -

STILTE VOOR DE STORM

De regen kwam klaterend neer op de Spaanse dakpannen, de wind huilde als een verscheurde ziel en de rook verliet de open haard terwijl de vlammen vurig flakkerden.

‘Wat een onheilspellende nacht!’ riep sergeant Pedro Gonzales. Hij schoof zijn grote laarzen in de richting van het knetterende vuur. In zijn ene hand hield hij het gevest van zijn degen stevig vast, en in de andere een beker met wijn.

‘De duivel giert langs de daken en kwade geesten komen neerval- len uit de lucht. Onheilspellend toch, señor?’ Hij keek de eigenaar van de taverne aan.

‘Zeker weten.’ De dikke kastelein vulde vlug de beker van zijn gast. Hij wist als geen ander dat Pedro Gonzales een afschuwelijk slecht humeur kon krijgen als de wijn niet bleef vloeien.

‘Onheilspellende nacht,’ herhaalde de sergeant nog maar eens. Hij dronk zijn wijn in één teug op. Een prestatie waar hij veel bekendheid mee had verworven langs de gehele Camino Real, de hoofdweg die de wijdverspreide rooms-katholieke missieposten met elkaar verbond.

Gonzales ging dicht bij de haard zitten en blokkeerde het vuur zonder zich te bekommeren om de andere mannen, die nu de warmte moesten missen. Hij was van mening dat een man eerst voor zijn eigen comfort moet zorgen, om vervolgens pas aan anderen te denken. Door zijn formaat, kracht en vaardigheid met het degen kwam hij weinig mannen tegen die hem daarin durfden tegen te spreken.

Buiten woedde er een voor Zuid-Californië typische februaristorm. Bij de missieposten hadden de broeders het vee naar binnen gehaald en alle gebouwen afgesloten voor de nacht. In elke haciënda brandde een groot haardvuur. De inheemse bewoners schuilden in hun hutten van leem.

Hier in het kleine dorp Reina de Los Angeles, wat ooit zou uitgroeien tot een omvangrijke stad, zat een groep mannen in de taverne aan het plein. Mannen die liever tot zonsopkomst lagen te luieren bij het vuur, dan het op te nemen tegen de razende regen.

Zijn rang en formaat gaven sergeant Pedro Gonzales het onuitsproken volrecht op de haard. Een korporaal en drie soldaten van de *presidio*, een plaatselijke militaire vesting, zaten aan een tafel te drinken en te kaarten. In de hoek zat een bediende.

Het gesprek was stilgevallen, tot schrik van de dikke kastelein. Want een bekvechtende Gonzales was een rustige Gonzales. Bij stilte kon hij zomaar zin krijgen in een daadwerkelijk gevecht. Dat was al twee keer eerder gebeurd. Ten koste van het meubilair en het gelaat van menig soldaat. De kastelein had voor het sussen van de ruzies een beroep gedaan op de kapitein van de *presidio*, kapitein Ramón. Maar die liet weten belangrijkere dingen aan zijn hoofd te hebben dan het runnen van een taverne.

Sindsdien gaat de kastelein behoedzaam om met Gonzales. Hij

sloop dichterbij de tafel en begon een gesprek in een poging om de stilte te doorbreken en escalatie te voorkomen. ‘In het dorp wordt gezegd,’ begon hij, ‘dat die señor Zorro weer in de buurt is.’

Zijn woorden hadden niet het effect dat de kastelein voor ogen had. Gonzales smet zijn beker wijn tegen de harde vloer, ging rechtop zitten en sloeg met zijn vuist op tafel. Alles wat erop stond viel op de grond.

De korporaal en drie soldaten trokken zich terug, terwijl het normaal zo rode gezicht van de dikke kastelein wit wegtrok. De bediende was naar de deur geslopen en verkoos de storm buiten boven de storm die binnen dreigde.

‘Señor Zorro!’ schreeuwde Gonzales. ‘Moet ik die naam de rest van mijn leven horen? Señor Zorro? Oftewel de Vos? Hij vindt zichzelf vast niet zo sluw. Alle heiligen, hij stinkt er wel als een!’ Gonzales nam een slok uit de beker van iemand anders, keek de mannen aan en hervatte zijn tirade. ‘Galopperend over El Camino Real als een of andere berggeit. Ze zeggen dat-ie een masker draagt en met een glanzende degen zwaait. Met de punt schijnt-ie de letter Z in de wang van zijn vijand te kerven. Ha! Het Teken van Zorro, noemen ze het. Ik heb dat mooie degen anders nog nooit gezien. Señor Zorro heeft nog nooit geplunderd in de buurt van sergeant Pedro Gonzales, en daar zal hij vast een goede reden voor hebben.’ Hij staaarde naar de vier mannen, trok zijn bovenlip omhoog en draaide aan de punt van zijn grote zwarte snor.

‘Ze noemen hem de Vloek van Capistrano,’ zei de kastelein voorzichtig. Hij pakte de lege bekers en kaarten van de grond en hoopte een muntstuk tussen de spullen te vinden.

‘De vloek van de hoofdweg en alle missies die ermee verbonden zijn!’ riep Gonzales. ‘Een moordenaar, dat is het! Een dief. Niets meer

dan een doodnormale schoft die haciënda's berooft en vrouwen bang maakt. Señor Zorro... Een vos waar ik graag op zou jagen. De Vloek van Capistrano... pffff! Ik heb vele zonden begaan in mijn leven, maar ik vraag de heiligen om me lang genoeg te vergeven zodat ik het in dit aardse leven een keer kan opnemen tegen die gladde struikrover!'

'Er is een beloning –' begon de kastelein.

'Je neemt me de woorden uit de mond!' kapte Gonzales hem af. 'De gouverneur heeft inderdaad een mooie beloning uitgelooft voor degene die de schoft te pakken krijgt. Maar het lot is mij niet goedgezind. Als ik mijn dienst draai in San Juan Capistrano, is die struikrover aan het werk in Santa Barbara. Als ik een ronde doe in Reina de Los Angeles, dan jat hij een tas in San Luis Rey. Als ik een hapje eet in San Gabriel, berooft hij een onfortuinlijk man in San Diego de Alcalá! Een vloek is hij zeker. Als ik hem ooit te pakken krijg...'

Gonzales stikte bijna in zijn toorn en greep naar zijn beker, die door de kastelein alweer gevuld voor zijn neus was gezet. Gonzales dronk hem in één teug leeg.

'Hij is hier gelukkig nog nooit geweest,' zei de kastelein met een zucht van verlichting.

'Nee, waarom denk je? Hier staat een militaire vesting. Die gladde señor Zorro durft niet eens in de buurt van de presidio te komen. Een vluchtige zonnestraal, dat is wat-ie is. Met net zo weinig lef.'

Gonzales ging weer zitten, tot grote opluchting van de kastelein. Hij durfde stiltejes aan te geloven dat er deze regenachtige avond geen inboedel meer verloren zou gaan.

'Toch zal die señor Zorro ook moeten rusten, eten en slapen,' zei de kastelein. 'Hij heeft ongetwijfeld een plek om op kracht te komen. Er komt een dag dat de soldaten zijn onderkomen zullen vinden.'

‘Ha!’ riep Gonzales met hernieuwde energie. ‘Natuurlijk moet die vent eten en slapen. Wat beweert-ie nu trouwens weer? Dat-ie geen echte dief is? Alle heiligen! Hij zou enkel de mannen straffen die de missies onrecht hebben aangedaan. Hij noemt zichzelf een vriend van de onderdrukten. Schreef-ie dat niet op een aanplakbiljet in Santa Barbara? Ha! En wat krijgt-ie daarvoor terug?’ Het was niet echt een vraag, want Gonzales wachtte niet op een antwoord. ‘Dat zal ik je zeggen! De broeders bieden hem onderdak, wijn en eten.’

‘U spreekt ongetwijfeld de waarheid,’ zei de kastelein. ‘Daar zie ik die broeders ook wel voor aan. Maar señor Zorro is hier in elk geval nog nooit geweest.’

‘En waarom denk je dat dat is, dikzak?’ bulderde Gonzales. ‘Misschien omdat ik hier ben? Misschien omdat ik een degen draag? Heeft dit donkere hol je blind gemaakt? Alle heiligen!’

‘Ik bedoel,’ zei de kastelein vlug, ‘dat ik niet beroofd wil worden.’

‘Beroofd van wat? Je matige wijn en karige maal? Je hebt geen cent te makken, dwaas. Laat die vent maar komen! Laat die dappere en sluwe señor Zorro nú naar binnen lopen. Laat hem een buiging maken, zoals hij altijd schijnt te doen, en laat zijn ogen twinkelen door zijn donkere masker! En laat mij het tegen hem opnemen zodat ik de gulle beloning van de gouverneur in ontvangst kan nemen!’

‘Zo dicht bij de presidio durft hij vast niet te komen,’ zei de kastelein zogenaamd overtuigd.

‘Meer wijn!’ riep Gonzales. ‘Zet het maar op mijn rekening. Ik reken met je af zodra die beloning in mijn bezit is. Ik geef je mijn woord als soldaat. O, kwam die sluwe señor Zorro, de Vloek van Capistrano, nu maar deze taverne binnen.’

Op dat moment zwaaide de deur open.